

A latin s-végű prefixumok történetéhez

Cser András

A latin s-végű prefixumok – más latin prefixumokhoz hasonlóan – változatos allomorfokat mutatnak. Az előadásban ezeknek a váltakozásoknak azt a részalmazát vesszük szemügyre, amely a morfémavégi [s] mássalhangzót érinti. Eme prefixumok egy részénél (*a(b)s-*, *o(b)s-*, *su(b)s-*) kimutatható, hogy az allomorfia eredetileg egy kontrasztképzési kényszerre és analógiás átvitelre vezethető vissza (ez egy régi felismerés). A prefixumok egy másik részénél viszont amellet érvelünk, hogy – a jelenleg leginkább elfogadott fonologizációs modellben jól értelmezhető módon – három különböző tartományszűkülési folyamat indult el és vetélkedett a mintázatok lexikalizálódásáig. A három különböző folyamat és a fonológiai rendszer ezek közötti ingadozása az érintett szegmentumok eloszlásában eredetileg fennálló aszimmetriákból, illetve az [s]-t érintő többféle hangváltozás kölcsönhatásából vezethető le.